

Et besøg

Israels interesse for Gaza blev for alvor vakt i tiden efter Seksdageskrigen i 1967. Med krigens udvidelse af statens territorium blev Gaza og Vestbredden over de følgende årtier plastret til med jødiske bosættelser. De skulle tjene som "facts on the ground" for et kommende Storisrael, i første omgang fra "the river to the sea", og forbedre Israels sikkerhed i en fjendtlig region. Bosættelserne skulle skabe permanent fodfæste i de besatte områder. Navnlig efter forskrækkelsen efter de store tab i Yom Kippur-krigen i 1973 blev der skabt en nationalistisk/religiøs ildhu for oprettelse af jødiske bosættelser i de nye områder. Fra midten af 1980-erne kontrollerede Israel

gennem militæret og bosættelsesbevægelsen det meste af Vestbredden og Gazastriben. I 1987 havde Israel således beslåglagt en tredjedel af Gazastriben gennem jødiske bosættelser (Scott-Baumann, side 113-119).

Israelsk militær bevogtede bosættelserne døgnet rundt og var med deres massive tilstedeværelse i den palæstinensiske hverdag årsag til uroligheder og blodige sammenstød med den palæstinensiske lokalbefolkning.

Specielt i Gazastriben, hvor de jødiske bosættere havde overtaget det bedste af den gode og sparsomme landbrugsjord i den nordlige del af Striben, var der problemer. Hos de pressede palæstinensiske landmænd og jordejere, mange af dem flygtninge fra Nakba'en i 1948, og som i tiden siden med flid og sparsommelighed med flygtningestatus havde skabt en ny tilværelse i Gaza med stor familie og egen virksomhed, medførte de løbende udvidelser af de israelske bosættelser bekymringer og usikkerhed om flygtningenes fortsatte eksistens med ejendom og økonomisk sikkerhed.

En halvkølig forårsdag i 1992 besøgte jeg Abu Jahal på hans jord i Gaza i slagskyggen af en planlagt jødisk bosættelse. Abu Jahal var palæstinensisk flygtning med en nærgående trussel hængende over hovedet om at miste sit livsværk til Israel (*Note 9*).

”Lad mig fortælle dig historien om koen og føllet”, siger Abu Jahal og kaster et blå blik ud over sit kongerige.

Vi skal til at gå efter et langt besøg i den gamle

palæstinensers store køkkenhave med oliventræer, auberginer, citroner, æbler, kartofler, tomater og andre grøntsager i udkanten af Beit Lahia lidt nord for Gaza By. Vi har været igennem den banale historie om et kompliceret liv med rødder i det gamle Palæstina, den store arabiske opstand mod den britiske mandatomagt i 1930-erne, kampen mod jødiske indvandrere, borgerkrig, afvæbning, flugt og landflygtighed til stille alderdom på egen jord i 1992 før PLO's aftale med Israel om forsoning og ydmygende kompromis.

Haj Said Mohamad Abu Jahal nærmer sig de 80 år. Han er "mukhtar" (en "udvalgt") og overhoved for Jahal-klanens 900 medlemmer, alle fra Majdal, senere af Israel omdøbt til Askelon. Han har to store huse inde i Gaza By, men hele sommeren tilbringer han på sin jord ved Beit Lahia.

"Jeg elsker min jord og vil se den gro", siger han.

Jeg besøgte Abu Jahal en dag, da det israelske militærstyre har erklæret Beit Lahia i undtagelsestilstand, fordi en jødisk bosætter to dage tidligere er blevet myrdet med kniv af en palæstinenser i landsbyen. Abu Jahals sønner har dagen før prøvet at få faren ind til byen, men militæret stoppede dem. I dag forsøgte en af sønnerne at køre mig derud, og det lykkedes.

Vejen går nordud af Gaza gennem det medtagne Daraj boligkvarter, der er en del af Gaza, og videre gennem Jabalia forbi Al-Falujia til Beit Lahia. Til venstre ud mod

havet står en række israelske skurvogne opmarcheret. De skal senere fyldes med jødiske bosættere og danne en ny bosættelse i Gazastriben. Mellem vejen og havet ligger en frodig palæstinensisk mark, som bosætterne har gjort krav på. På lågen ind til Abu Jahals jord er fastsat et kort og en lakonisk meddelelse om, at kortet skal markere opmåling af jord. Det betyder, at Abu Jahals jord skal indgå i bosættelsen.

Vi finder den gamle mand liggende på en lav sofa under et solsejl på terrassen foran det lille træskur, der er hans hjem i sommermånederne. Han ligger under et vattæppe, hvidhåret med stok og fjerne blåblege øjne og fast besluttet på at blive og dø på sin jord. Jøderne tog hans families jord i Majdal i 1948. Nu vil han ikke give dem mere.

Familien har haft jorden, siden de kom til Gaza som flygtninge i 1948. De slog sig straks ned her ved Beit Lahia og købte 35 dunnam jord, som de dyrkede op med grøntsager og frugter, og har levet af det siden med salg til markederne i Gaza og Vestbredden. Abu Jahal byggede huse i Gaza og solgte og byggede nyt og har sikret sin omfangsrige familie en god tilværelse uden for FN's lejre og uafhængig af FN's hjælpeorganisation UNRWA.

Abu Jahal var medlem af en af de utallige palæstinensiske kampgrupper, som fra 1936 til 1939 kæmpede mod briterne, jøderne og andre palæstinensiske grupperinger i en opstand, som i sidste ende kostede palæstinenserne land og selvstændighed.

Abu Jahal blev civil fra den ene dag til den anden og måtte flygte, da egypterne trak sig ud af landsbyerne ved havet ned mod Gazastriben. Familien efterlod alle ejendele, men tog penge og guld med, og det sikrede deres videre eksistens som frie mennesker i landflygtigheden.

”Men jeg er flygtning”, siger Abu Jahal. ”Hundrede procent flygtning”, understreger han. ”Mit land er Palæstina. Der er mit hus”.

En af sønnerne fortæller senere, at faren blev dømt til døden tre gange in absentia for drab på jøder.

I 1984 besøgte han sit gamle hjem, som stadig eksisterede, men nu boede der jøder i det. Og den klassiske dialog udspillede sig mellem fordrevne palæstinensere og tilflyttede jøder: ”Dette er mit hus”, og ”det var dit hus i gamle dage, nu er det mit hus”.

Fra besøget i det gamle hjem bragte Abu Jahal en stikling af en aubergine med tilbage og plantede den på sin jord i Gaza. I dag er den blevet så stor, at den ligner et træ. Abu Jahal viser rundt på sin bugnende jord og forklarer i enkeltheder om de forskellige planters egenskaber. Et sted bag det lille skur har han plantet en træformation, så den står som hjemme i Majdal i gamle dage. Også husene i Gaza med de 250 kvadratmeter bolig er bygget efter tegningerne fra Majdal.

Det er, da vi skal til at tage afsked og står og kikker ud over den svagt hældende jord ned mod Beit Lahia, at den gamle palæstinenser siger, at han vil fortælle mig historien om koen og føllet, historien om jøderne og palæstinenserne. Den lyder sådan:

En mand vil købe en hest og går til en hestehandler, der er kendt for at opdrætte gode heste. Han køber en hoppe, der er drægtig og snart skal fole. Hestehandleren stiller den betingelse, at hvis det bliver et hoppeføl, så skal han, hestehandleren, have det. Hvis det bliver et hingsteføl, må køberen beholde det. Hesten føder et hoppeføl, men køberen bryder aftalen og beholder føllet, og der bliver retssag. Køberen medbringer en ko (!) til retsmødet og siger, at det er koen, som har født hoppeføllet. Dommeren træffer følgende afgørelse: Hvis sælgeren af hesten har tilstrækkeligt med stærke mænd bag sig, så er det hesten, der har født hoppeføllet. Hvis køberen har stærke mænd nok bag sig, så er det koen, som har født hoppeføllet.

I forholdet mellem jøderne og palæstinenserne er det koen, som har født hoppeføllet, siger Abu Jahal til afsked, inden jeg bliver kørt tilbage til Gaza By forbi de israelske skurvogne inde på den palæstinensiske mark.

I dag er Abu Jahal ikke mere. Hans jord er en giftig mudderpøl uden afgrøder. Hans huse inde i Gaza er formentlig ufremkommelige ruindynger og hans store familie spredt for alle vinde, mange af dem sandsynligvis dræbt.

Efter et år med krig og ødelæggelser har Israel gjort Gazastriben til et "wasteland", en ubeboelig ødemark, hvor massegrave og sodsværtede ruiner kaster lange skygger over den palæstinensiske fremtid.

Israels krig mod Gaza er en krig mod det palæstinensiske folk. ”En hel nation derude er ansvarlig”, som Israels præsident Isaac Herzog udtalte, da de første israelske kampvogne rullede ind i Gaza efter Hamas’ overfald på det civile Israel 7. oktober. Officielle udtalelser, rapporter fra lukkede regeringsmøder, lækkede militære planer og krævende opfordringer fra ministre, politikere, generaler og højrøstede stemmer i den daglige debat afspejler et kollektivt israelsk ønske om Gaza slettet af landkortet som palæstinensisk bosted og opfyldelse af Israels tidligere ministerpræsident Golda Meirs diktum: ”Der findes ikke sådan noget som det palæstinensiske folk”.

Allerede 12 måneder efter de første israelske bombetogter over Gaza er Israel i fuld gang med at realisere planen om at overtage Gazastriben og gøre den tilgængelig for grådige udviklere og radikale bosættere. 400.000 palæstinensere i det nordlige Gaza har fået besked på at evakuere sig til den sydlige del af Striben. Israelske soldater har fortalt det israelske dagblad *Haaretz*, som citeres af *Antiwar.com* (16. oktober 2024), at alle, som bliver tilbage, vil blive udslettet ved militæraktioner eller sultet ihjel. Alle, som ikke drager bort, vil blive betragtet som fjender og vil blive dræbt, siger soldaterne til det israelske dagblad.

I første del af fordrivelsen gælder det kun palæstinenserne i det nordlige Gaza ned til Netzarim Korridoren, som er under Israels kontrol, og som deler

Striben i to, men metoden fra ”Generalernes Plan”, som den første del af planen kaldes efter sine militære bagmænd, kan naturligvis udvides til andre områder i Gaza også.

Bomber, dræberdroner, sult, massive luft- og landangreb, snigskytter og beskydning med tungt artilleri mod skoler og FN-bygninger og pakhuse, hvor den flygtende befolkning søger ly og venter på uddeling af nødhjælp, skal i første omgang drive det nordlige Gazas befolkning ned syd for den israelske besættelseslinje, hvorfra de ifølge den israelske fordrivelsesplan ikke får lov til at vende tilbage i live.

Som et signal om, hvad der er i vente i tiden, der kommer, har Netanyahus Likud Parti tæt på årsdagen for krigens start inviteret radikale bosættergrupper til en særlig event tæt på grænsen til Gaza med et enkelt punkt på programmet: ”Forberedelse til at bosætte Gaza” (*Haaretz*, 16. oktober 2024).

Erobringen, genbesættelsen og Israels endelige overtagelse af Gazastriben vil skabe nye muligheder for den zionistiske stats nationale og regionale drømme. Snart vil mylderet af små palæstinensiske fiskerbåde ud for stranden ved Gaza være erstattet af gigantiske boreplatforme, som henter for milliarder og atter milliarder dollars olie og gas op fra Middelhavets bund. Det gælder specielt British Gas’ enorme fund fra slutfirserne i havet ud for Gazastriben, som tilhører Palæstina. Israels

invasion af Gazastriben i 2008, den såkaldte *Cast Lead* kampagne, havde direkte relation til kontrol og ejerskab af de palæstinensiske gasreserver i havet.

Gamle idéer og hengemte projekter vil få ny luft under vingerne, som for eksempel planen om Ben-Gurion Kanalen. Det er en længe diskuteret økonomisk mulighed, som stammer fra sidst i 1960-erne, tænkt som et alternativ til Suezkanalen. Den israelske version er en godt 250 kilometer lang kanal, 50 meter dyb og 200 meter bred, som skal forbinde Det Røde Hav med Middelhavet nord om Gazastriben ved Askelon. En ny vandvej ned gennem Negev af den kaliber vil udfordre Egyptens monopol på den vigtige sejlroute, der forbinder Europa med Asien og gøre Israel uafhængig af Kairos politiske interesser. Med elimineringen af Gazastriben som en sikkerhedsrisiko kan kanalen kortes af ved at skære tværs gennem Striben ned over Negev til den israelske havneby Eilat ved udløbet i Aqaba Bugten på vejen ud i Det Røde Hav, lyder vurderingen. I den sammenhæng spiller det såkaldte Imec-projekt en vigtig rolle. Imec står for Indien, Mellemøsten og Europa, og planen er at oprette en direkte handelskorridor mellem Indien og Europa, som også omfatter Jordan, Saudi-Arabien, Emiraterne, USA og Israel.

Længere ude i horisonten ligger de grundlæggende zionistiske forestillinger om et Storisrael som den dominerende magt i Mellemøsten. Planen er detaljeret

beskrevet i den såkaldte Oded Yinon Plan fra 1982 og er i dag en af grundstenene for Israels fremtidige politik i Mellemøsten, som den ses for magtfulde fraktioner i Netanyahu's regering, Likud Partiet, militæret og sikkerhedsorganerne. Zionisterne's projekt for Mellemøsten er en integreret del af USA's udenrigspolitik.

Kommer Israel i mål med at rense Gazastriben for dens palæstinensiske befolkning, vil vejen mod det fremtidige drømmescenarium være ryddet for den zionistiske stats planer om at "ændre den sikkerhedsmæssige og strategiske realitet i regionen", som tidligere minister i Netanyahu's regering Benny Gantz har formuleret det kort inde i Israels krig mod Gaza (Jonathan Cook, *Middle East Eye*, 1. november 2023).

De foreløbig vigtige skridt til et sådant Storisrael er over de første 12 måneders krig taget i Gaza og på Vestbredden, mod Hizbollah i Libanon og snart også Iran. Andre fjender som Irak, Yemen og Syrien efter Assad-regimets fald er på kornet i zionismens evige krige.

I Gaza sidder de overlevende to millioner palæstinensere tilbage i et ødelagt samfund, hjemløse og sårede med udsigt til at skulle miste den sidste rest af menneskelighed (*Note 10*).

Med den palæstinensiske journalist Bisan Owda's ord: "Vi har ikke noget tilbage. Fremtiden er ukendt, nutiden er ødelagt, og vores fortid er ikke længere vores fortid" (Dansk Journalistforbunds fagblad *Journalisten*, 17. december 2023) (*Note 11*).